

Perikoop van de week 22 t/m 29 november 2020: Openbaring van Johannes 21

1 En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. De eerste hemel en de eerste aarde waren vergaan en de zee is er niet meer. **2** En ik zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, neerdalend uit de hemel, van God, toebereid als een bruid die zich voor haar man heeft getooid. **3** En ik hoorde vanuit de troon een machtige stem zeggen: Zie de tent van God bij de mensen! Hij zal in hun midden wonen en zij zullen zijn volk zijn. **4** En God zelf zal met hen zijn en Hij zal alle tranen wegwissen uit hun ogen. En de dood zal er niet meer zijn, noch droefenis, noch drukkende last. **5** Want de oude wereld is vergaan. En de tronende zei: Zie, ik hernieuw scheppend het al. En hij sprak: schrijf! Dit zijn woorden van geloof en waarheid. **6** En hij zei tot mij: het is geschied. Ik ben de alfa en de omega, het oerbegin en het einddoel. Ik zal de dorstende te drinken geven uit de bron van het water des levens, louter als gave. **7** De overwinnaar zal dit alles erven, ik zal hem tot een God zijn en hij zal mij tot een zoon zijn. **8** Maar de laffen van geest, zonder geloof, zonder reinheid, moordenaars, ontuchtige zielen, zij die het leven vergiftigen, die de materie verafgoden, allen die in de leugen leven, hun deel is in het moeras dat brandt van vuur en zwavel. Dat is de tweede dood.

9 Nu kwam een van de zeven engelen die de zeven schalen dragen vol van de zeven laatste beproevingen, en hij sprak tot mij en zei: Kom! Ik zal u tonen de bruid, de vrouw van het Lam. **10** En hij leidde mij in het geestgebied op een berg, groot en hoog, en toonde mij de heilige stad Jeruzalem die uit de hemel neerdaalt van God in de heerlijkheid van Gods openbaring. **11** Haar lichtglans lijkt op die van het edelste gesteente, zij is als die van een kristalheldere jaspis. **12** Zij heeft een grote en hoge muur, zij heeft 12 poorten en op de poorten 12 engelen, en namen zijn daarop geschreven: de namen van de 12 stammen van Israëls zonen. **13** Ten oosten drie poorten, ten noorden drie poorten, ten zuiden drie poorten, ten westen drie poorten. **14** En de muur van de stad rust op 12 fundamenteën en daarop staan de 12 namen van de 12 apostelen van het Lam.

15 En die met mij sprak, had als maatstaf een gouden rietstok om de stad, haar poorten en haar muur op te meten. **16** De stad ligt daar als een vierkant, even lang als breed. En hij mat met de rietstok de stad op: 12.000 stadiën. Haar lengte en haar breedte en haar hoogte zijn gelijk. **17** Hij mat haar muur: 144 el, mensenmaat die is engelenmaat. **18** De muur is gebouwd uit Jaspis; de stad zelf is uit louter goud, gelijk zuiver glas. **19** De fundamenteën van de muur van de stad zijn met alle edelstenen versierd: het eerste fundament is jaspis, het tweede saffier, het derde chalcedon, het vierde smaragd, het vijfde sardonix, het zesde sardium, **20** het zevende chrysoliet, het achtste berillus, het negende topaas, het tiende chrysopraas, het elfde hyacinth, het twaalfde amethyst. **21** De 12 poorten zijn 12 paalen; elke poort is uit één parel gevormd. De straat van de stad is louter goud als doorschijnend glas.

22 En ik zag geen tempel daarin; want God, de heer, de Alomvattende, is haar tempel, en het Lam. **23** En de stad heeft noch de zon noch de maan nodig om door hen verlicht te worden; want Gods openbaringsglans verlicht haar en het Lam is haar lichter. **24** De volkeren zullen wandelen in haar licht en de koningen van de aarde offeren haar hun glans. **25** De poorten zullen geen dag gesloten worden, want daar zal geen nacht zijn. **26** En men zal de geestelijke waarden van de heidenvolkeren in de stad brengen. **27** Niets dat ongewijd is komt daar ooit binnen, noch iemand die de mens tot een gruwelbeeld maakt en de waarheid vervalst, alleen zij die geschreven staan in het boek des levens dat aan het Lam behoort.

Beschouwing

De bruid van het Lam

We kennen het motief van de bruiloft al van de vaste perikoop die met Michaël wordt gelezen (Mattheüs 22;1-14). Daar gaat het om de bruiloft van de individuele mensziel met “de zoon van de koning”, met het Christuswezen dus. Voorwaarde is niet dat je een goed mens bent, maar dat je een bruiloftsgewaad aanhebt. Het gaat met andere woorden om een bewust streven. Of nog met andere woorden: het gaat om een honger en een dorst hebben naar het eeuwige leven, naar het water des levens.

In de laatste beelden van de hele bijbel wordt de bruid méér dan de individuele door Christus doordrongen mensziel; ze is tot de *gemeenschap* van die zielen geworden. En dat is logisch. Echt vruchtbaar wordt een individuele ontwikkeling pas als ze sociaal wordt en ten goede komt aan het geheel. Dat geheel, de *gemeenschap*, kan méér dan het individu: samen het kwetsbare meenemen bijvoorbeeld, of de achterblijvende.

Dit sociaal worden vraagt van het individu een grote offerkracht. Misschien dat daarom de bruidegom in deze laatste beelden van de Openbaring consequent het Lam wordt genoemd. Je zou ook kunnen spreken van “De zich offerende God”.

Een *gemeenschap* - ook die met de gestorvenen, met de ongeborenen, met de natuurwezens, met de engelen – kent een eigen dynamiek. Door wie of wat laat een *gemeenschap* zich leiden? Wie is de koning?

In hoofdstuk 19 schouwt Johannes voor de derde keer de Mensenzoon, van wie wordt gezegd dat hij “Koning van koningen” is en “Heer van heren”. Het nieuwe Jeruzalem is de verzameling van de menszielen die zich hebben getooid met hun dorstende, gelouterde en koninklijk geworden ikwezen en daardoor als *gemeenschap* de bruid wordt van het Christus-Ik in de hoedanigheid van het Lam, De zich offerende.

Sociaal worden

Er is heel wat voor nodig om echt sociaal te zijn en je gedrag af te stemmen op de noden van de ander. Niet alleen een offerbereidheid maar vooral ook een inzicht in de ander, in jezelf en in de verhouding van jezelf tot de ander. De vrije offerbereidheid – een kenmerk van de liefde - ontwikkelen we grotendeels op aarde, de karmische inzichten verwerven we grotendeels in het leven tussen dood en nieuwe geboorte, maar ook in de nacht.

Het gaat erom om je bewust te worden van die inzichten. Je moet ze als het ware laten neerdalen in het aardse leven.

In zekere zin is de beschrijving van het nieuwe Jeruzalem de beschrijving van het leven na de dood van de mensen die (v.27) “in het boek des levens staan, dat aan het Lam behoort.” Van de mensen dus, die het koninklijke ik hebben ontwikkeld en toegerust zijn om ongehinderd hun weg in de geestelijke wereld te gaan. Zielen die zich daar totaal niet voor hebben voorbereid, lopen het gevaar “de tweede dood” te moeten ondergaan: de dood in de geestelijke wereld (v.8).

Twaalfvoudig transparant en open

In machtige beelden wordt beschreven wat de kenmerken zijn van de nieuwe geheiligde gemeenschap. Het getal twaalf krijgt hierbij een eminente rol. Het is het getal van de grootste mogelijke verscheidenheid in de eenheid. Wat daarboven uitgaat is een nuance die toch weer onder een van de twaalf valt.

De heilige gemeenschap heeft 12 verschillende, maar volledig transparante fundamenteën. Ze worden verbonden met de zeer onderscheiden kwaliteiten van de 12 apostelen. Ook heeft ze 12 altijd open poorten, met daarop de namen van de 12 stammen van Israël, die elk een eigen culturele opdracht hadden. De Levieten bijv. vormden de priesterstroming. Bijzonder is dat elke poort een parel is, en dus de kwaliteit heeft van omgevormde pijn. De stad zelf is helemaal van goud, maar dan wel doorzichtig als glas. De mensen die deze gemeenschap vormen hebben dus een niet-fysieke gedaante. De terugkomst van Christus in de etherwereld is hier een voorbode van.

De stad heeft de vorm van een reusachtige kubus, met ook weer een maatvoering gebaseerd op het getal twaalf. De kubus is het driedimensionele vierkant. Het is tegelijk de meest eenvoudige en perfecte kristalvorm. Het vierkant is het teken van de aarde, maar hier opgetild in de engelen sfeer, die tegelijk de ethersfeer is.

Ook de straat van de stad is van goud als doorschijnend glas (v. 21). De levenswegen met de twaalfvoudig verschillende opdrachten en stromingen waartoe men behoort, zijn transparant en evenwaardig. Daardoor is ook het karma van de individuele mensen transparant, met verleden en toekomst.

De geheiligde gemeenschap is open voor de "glorie en de geestelijke waarden van de heidenvolkeren". Sterker nog: alles wat goed en mooi en moreel verheven is, wordt zonder onderscheid actief in de gemeenschap opgenomen (v.26).

Dichterbij dan je denkt

Verreweg de meeste mensen dragen in zich een al of niet bewust verlangen naar "het nieuwe Jeruzalem". Alleen wordt dat in deze tijd vaak vertaald in materieel aardse utopieën, met alle gevolgen vandien. Wat ze met elkaar gemeen hebben is dat het verwerkelijken ervan uiteindelijk gepaard gaat met controle, onvrijheid en dwang.

Je vraagt je af waar en hoe de omvorming tot de nieuwe gemeenschap dan wel plaatsvindt. In het afsluitende 22ste hoofdstuk wordt duidelijk dat het opnemen van de beelden van de Openbaring, de Apokalypse, een eerste aanzet is. En ook een voorbereiding is op het ontmoeten van de Christus in de etherwereld:

"En hij zei tot mij: Dit zijn woorden van geloof en waarheid. En de heer, de God van de geesten van de profeten, heeft zijn engel gezonden om aan zijn dienaren in het kort te tonen de wording die geschieden moet. En zie, ik kom spoedig. Zalig wie leeft met de profetische woorden van dit boek." (22, 6-7)

Verder kun je je afvragen wat de verhouding is van die geheiligde, gewijde gemeenschap tot alles wat daarbuiten valt. Ook hier biedt het laatste hoofdstuk een antwoord:

"En hij toonde mij de stroom van het levenswater, helder als kristal, die welt uit de troon van God en van het Lam, en die door het midden van de straat van de stad stroomt. Aan weerszijden van de stroom staan levensbomen, die twaalfvoudig vrucht dragen, en elke maand een vrucht voortbrengen;

en de bladeren van de bomen zijn tot genezing van de heidenvolkeren.” (22, 1-2) Met andere woorden zou je het ook zo kunnen zeggen: het zijn de levenskrachten, de etherische krachten van de gemeenschap, waarmee ze met een verwandelende (Christus)kracht het karma van achtergebleven mensenbroeders op zich kan nemen.

Een bijzonder moment waar dit in ons gewone dagdagelijkse leven al plaatsvindt, is bij de communie in de mensenwijdingsdienst. Dat is mogelijk omdat het een sacrament betreft. Elk sacrament brengt op geestelijke wijze iets in het hier en nu, dat pas in de toekomst een aardse realiteit wordt. Die geestelijke realiteit zorgt voor de geestkracht die nodig is om ons naar die toekomst te ontwikkelen. Bij de communie wordt op geestelijke wijze de kracht van de gemeenschap aangeroerd en versterkt. De priester brengt ongeveer evenveel schijfjes brood mee als er mensen verwacht worden. Het brood is de drager van wat “krank” is, dat is de ziektezondenlast van het lichaam van de individuele mens. Het brood ontvangt in de verwandeling de genezende kracht van Christus. Bij de communie ontvangt iedere communicant een schijfje verwandeld brood terug. Op die manier deelt de gemeenschap de kracht die ze nodig heeft om elkaars ziektezondenlast te leren helpen dragen en zelfs over te nemen. Realiteit wordt dat laatste over het algemeen pas in de toekomst. Bij de wijn wordt nog duidelijker dat er iets gedeeld wordt, omdat de communicanten uit dezelfde kelk drinken. De wijn is de drager van de offersubstantie van de gemeente, en wordt vóór de dienst door de ministrant naar binnen gebracht. In de wijn vloeien de beste krachten van de gemeenschap: dat wat zich al aan de zondekrankheid heeft kunnen ontrukken. De wijn ontvangt in de verwandeling de bevestigende kracht van Christus. Bij de communie worden de goede krachten van de gemeenschap tot een hoger leven gewekt om verder bij te dragen aan “het nieuwe Jeruzalem”.

Myriam Driesens

